

Alfred Christeussen: Ved denne Sags 1ste Behandling havde jeg Ordet for ved Citater af nogle Skrifter at paavise, at et af den højtærede Justitsminister anvendt Argument, nemlig at der var Erfaring for, at Pryglestraf kunde hjælpe mod Volds-ondet, var urigtigt. Jeg anførte i første Række den norske Kommissions Beretning vedrørende et Udkast til almindelig borgerlig Straffelov for Norge og oplæste forskellige Partier deraf, som jeg nu ikke skal komme tilbage til, men hvoraf det ganske sikkert fremgaar, at den ærede Justitsminister havde misforstaaet den paa-gældende Erfaring og var hildet i en Vildfarelse, som for Resten forskellige andre til andre Tider have delt. Ved Oplæsningen deraf nævnedes jeg forskellige af Kommissionen citerede Kildeskrifter og gik derefter videre. Den højtærede Justitsminister, som efter Forretningsordenen har Lov til at begære Ordet saa tit, han vil, havde det Fortrin for mig, at han kunde slutte Debatten, medens jeg blev afskaaren fra at citere videre af Kilderne. Den Dag var til Stede her i Tinget, men blev ikke benyttet af mig, en af disse Kilder, nemlig det engelske Parlaments Forhandlinger for 1875, og nu vil jeg med den højtærede Formands Tilladelse have Lov til af den engelske Rigsdagstidende at dokumentere, hvorledes det gik til med Garrotterne, nemlig Rigtigheden af den af mig paa forskellige andres Autoritet fremsatte Paa-stand, at Garrotterbanden var fangen 8 Maaneder før Garrotterpiskningsloven blev gennemført.

Jeg skal henvise til i Parlamentsforhandlingerne under 14 Juni 1875 en Tale af Parlamentsmedlem Mr. P. A. Taylor. Sagen var den, at den engelske Regering søgte at gennemføre en skærpet Pryglestraf, fremsatte Forslag derom, men mødte en skarp Kritik og maatte tage sit Forslag tilbage, da det viste sig, at det var meget daarligt motiveret ligesom dette af de ærede Forslagsstillere fremsatte Forslag, Forhandlingerne findes Side 1862. Mr. Taylor gør opmærksom paa, at det er en almindelig Opfattelse, at Garrotterloven har spillet en vis Rolle, og at man mod dem, der tale mod Pryglene, anfører: „Alt dette er smukke Ræsonnementer, men de bør vige for Kendsgerningernes store Lov: Vi havde et skrækeligt Udbrud af Garrotter for nogle Aar siden, vi indførte Prygl som Straf, og det blev slaaet ned, saa al Eders Ræsonneren maa gaa Pokker i Vold.“ Saa hedder det i Mr. Taylors Tale: „Jeg skal nu vise ved

Beretninger og ved en offentlig Statistik, som jeg tænker ærede Medlemmer ikke ville være i Stand til enten at benægte eller afkræfte, at der aldrig har været en større Fejltagelse end denne. Først skal jeg vise, at Garrotteringen var mere en Panik end en vidt udbredt Forbrydelse, og at hvilken af Delene den nu var, var den fuldstændig forsvunden fra Londons Omraade, Maaneder før Loven blev vedtaget. Og jeg skal da vise ved en Sammenligning mellem Aarene før og efter 1863, at de eneste Forbrydelser, der tiltog, netop ere dem, som vare blevne belagte med Pryglestraf ved den Lov, som blev vedtaget i dette Aar, og at alle de øvrige Forbrydelser ere aftagne. Jeg vil først kalde frem som Vidne Lord Aberdare.“ Denne var Understatssekretær i Ministeriet, da Prygleloven blev vedtaget. Han havde altsaa en Stilling, der forpligtede ham til at møde for Parlamentet paa samme Maade, som vore Ministre møde her i Rigsdagen. Han siger efter det i Mr. Taylors Tale anførte Citat: „Der var ikke nogen Forestilling mere dybt rodfæstet i den engelske Tankegang end den, at Piskestraffen havde gjort Ende paa Garrotteringen. Han var ansat i Indenrigsministeriet som Understatssekretær i November 1862, og Udbruddet havde fundet Sted den foregaaende Juli Maaned. Gaderne bleve fyldte med Politi i civil Dragt, og i Løbet af 1 Time var hele Garrotterbanden arresteret. Af omtrent 25 Tilfælde, om hvilke der var sket Indberetning, var kun et eneste Tilfælde ægte, da de bleve rigtig undersøgte, og det var et Tilfælde med en gammel Kone paa Primrose Hill, som var bleven plyndret med en vis Grad af Voldsomhed. Men enhver Kvinde, som blev funden drukken i Rende-steinen, var bleven garrotteret, og enhver Lakej, som havde faaet et blaat Øje, var bleven garrotteret, og der blev gjort stor Allarm ud af det. Denne Lov fik Æren for at have gjort Ende paa disse Forbrydelser, som helt og holdent vare standsede ved den Forholdsregel, der var taget 8—9 Maaneder i Forvejen. Voldsomme Røverier vare tagne af i Antal, og han kunde derfor i dette Tilfælde ikke tilskrive Pryglestraffen nogen som helst heldig Indvirkning.“ Dette er altsaa denne Understatssekretærs af Parlamentetsmedlemmet Mr. Taylor paakaldte Vidnesbyrd.

Nu ved jeg ikke, hvorledes den højtærede Minister talserer dette aflagte Vidnesbyrd. Den højtærede Minister sagde, at han havde tilskrevet det engelske Inden-